

Forholdene i andre Lande, men ogsaa med vor egen øvrige Lovgivning, synes jeg, der er nok, der viser.

Saa har man sagt: Er Afholdsbevægelsen da spillet fallit? Er den ikke længere i Stand til at arbejde? Maa den nu overlade det hele til Lovgivningen og Politiet? Jeg synes, at en saadan Udtalelse vidner kun om en fuldstændig Mangel paa Forstaaelse af Afholdsbevægelsen og dens Arbejde. Den har aldeles ikke spillet fallit eller nedlagt sit Arbejde. Nej, det, der er Tale om, er, at Afholdsbevægelsen eller rettere Ædruelighedsbevægelsen nu er bleven saa stærk her i Landet, at man kræver Lovændringer, og naar Loven ikke længere er i Overensstemmelse med Tidens Krav og Befolkningens Ønsker, er det naturligt, at den ændres.

Den højtærede Indenrigsminister fremkom med nogle Bemærkninger angaaende Kommissionsbetænkningen og angaaende Forslaget. Jeg maa indrømme, at Ministerens Udtalelser ere saadanne, som man jo for Resten kunde vente, men de vare ikke saa udførlige, at man er i Stand til paa Grundlag af dem at optage en Diskussion om de Ændringsforslag, Ministeren har bebudet, og de Ønsker, han har med Hensyn til Forslaget. Men naar den højtærede Minister talte om Foreningerne og syntes der at gaa ud fra, at man havde været temmelig streng i sine Fordringer overfor de Foreninger, der udsænke berusende Drikke, og saa vidt jeg forstod ham, mente, at man mulig kunde overlade det til Politimesterens Afgørelse, hvorvidt en Forening skulde underkaste sig de Bestemmelser, der findes i Forslaget, eller ej, vil jeg ganske ærlig sige, at jeg synes ikke, jeg kan tænke mig, at man skal overlade det til et Politimesterskøn. Jeg tror, at det vil være heldigst, at der findes rene og klare Bestemmelser, og at de ere ens for alle. Ellers vil det jo blive afhængigt af den enkelte, i ethvert Øjeblik værende Politimesters Skøn. I al Almindelighed skal jeg ikke udtale mig om den højtærede Ministers Bemærkninger. Jeg tror, at Ministeren har forudsat, at det var noget, man kan forhandle om i Udvalget, og det tror jeg ogsaa tjener Sagen bedst. Kun det ene Punkt om Foreningerne har jeg ikke villet undlade at fremdrage, da jeg har store Betænkeligheder ved, at der træffes en saadan Ordning. Med disse Bemærkninger skal jeg slutte og anbefale Forslaget til velvillig Behandling.

A. Andersen: Da jeg i Gaar hørte det ærede Medlem for Hjørring Amts 1ste Valgkreds (H. Madsen), kom jeg efter den Maade, han saa paa Forslaget, straks til at tænke paa, at det ærede Medlem var eller havde været Amdsraadsmedlem. Det ærede Medlem talte jo særlig med Henblik paa den Ret, Kommunerne faa, og flere andre ærede Medlemmer have jo udtalt sig paa lignende Maade. Jeg kom straks til at tænke paa, at det maatte selvfølgelig være Grunden til, at man saa saa forkert paa den Ret, som Kommunerne vilde faa, naar Forslaget blev ophøjet til Lov. Da kom jeg til at tænke paa et Par enkelte Eksempler fra Jyllands Vestkyst, som jeg kunde have Lyst til at fremdrage. For en Del Aar siden blev der anlagt en Bane derovre, og det er jo saaledes, naar der anlægges en Bane, og der bygges Stationer, saa kommer der næsten altid en Gæstgivergaard ved Stationerne. Saaledes ogsaa her. Den vedkommende Kommunes Beboere bleve ikke i nogen som helst Maade spurgte om, hvorvidt de ønskede Beværtning med spirituøse Drikke eller ej; det er akkurat, som om det er en Selvfølge, at der skal være en Beværtning paa et saadant Sted. En Mand, der boede i et af de Sogne, der stødte op til vedkommende Station, havde to Sønner. Da disse vare blevne fuldvoksne, meldte de sig en skønne Dag ind i Afholdsforeningen. Gaardmanden blev i allerhøjeste Grad forbavset og kunde ikke begribe, hvorfor de gjorde det. Han spurgte dem om det, og en af Sønerne svarede og sagde: Men Fa'er, ser du da ikke den Skade, som Spiritusen udretter? Manden tænkte da en lille Smule over, hvad der var sket i den halve Snes Aar, der vare gaaede, siden Gæstgivergaarden var kommen, og ved at regne ud, hvilke Ulykker Drikkeriet havde forvoldt i de to Kommuner, der stødte op til Stationen, hvor Gæstgiveriet laa, kom han til det Resultat, at gennemsnitlig var der gaaet 1 Familie til Grunde aarlig i den Tid, og da han var kommen til det Resultat, meldte han sig ogsaa ind i Afholdsforeningen. Var det nu saa frygteligt, om Flertallet — og efter Forslaget det langt overvejende Flertal — af Kommunens Beboere havde Ret til at nedlægge et saadant Spiritusudsalg? Jeg synes, at det er saa langt fra urimeligt. Naar vi paa Rigsdagen og rundt omkring gøre saa grumme meget for Kommunerne og deres Selvstyre, skulde de saa ikke ogsaa have Lov til at tjerne et for Samfundet saa skadeligt Erhverv?